ខ្លួនដើម្បីទប់ឃ្មួនដែរ ។ ដូចកាលពីដើមឆ្នាំ១៩៦០, ចិនបានត្រូវគេរាយការណ៍ឲ្យដឹងថាបានសន្យា«ប្រើឥទ្ធិពលរបស់ខ្លួន»ជាមួយហូ-ជីមិញ ដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលពួកយៀកកុង ឲ្យគោរពអព្យាក្រឹត្យភាពខ្មែរ ហើយនិងចៀសវាងបង្កឧប្បត្តិហេតុនៅជិតព្រំដែនខ្មែរ ។ វាជាការច្បាស់ណាស់ដែលថា សីហនុមានជំនឿតិចតួចបំផុតចំពោះការសន្យានិងការធានារបស់ឃ្មួនបែបនេះ ។ គាត់កាន់តែគ្មានជំនឿជាងនេះទៅទៀត ចំពោះលទ្ធភាពរបស់សហរដ្ឋអាមេរិក ដែលអាចត្រាំត្រែងនៅក្នុងអាស៊ីអាគ្នេយ៍ ។

១៥- ល្គិកណាសីហនុជឿថា ពួកយៀកកុងនឹងឈ្នះសង្គ្រាមនៅឃ្មួនខាងត្បូង ហើយសហរដ្ឋអាមេរិកត្រូវតែបង្ខំធ្វើការចរចាដើម្បីរកច្រកចេញនោះ, យើងក៏អាចសម្លឹងមើលឃើញថា ស្រុកខ្មែរមុខជាប្រកាន់ជំហររបស់ខ្លួនងាកទៅខាងឆ្វេង ។

ដោយការបន្តហៅស្រុកខ្មែរ ជាស្រុក«អព្យាក្រឹត្យ» ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ, សីហនុចង្អុលបង្ហាញថា គាត់ពុំទាន់បានប្រុងប្រៀបកាត់ផ្តាច់ចំណងទាក់ទងគ្នាទាំងអស់នៅឡើយទេ ។ គាត់បានរកឃើញរួចហើយថា ការកាត់ផ្តាច់ទំនាក់ទំនងជាមួយសហរដ្ឋអាមេរិក និងការកាត់បន្ថយចុះទំនាក់ទំនងរបស់គាត់ជាមួយខាងលិច មុខជានឹងធ្វើឲ្យគាត់មានទីកន្លែងតូចចង្អៀតខ្លាំងណាស់ សំរាប់ចាត់ការខាងផ្លូវទូត ។ គេសង្កេតឃើញមានសញ្ញាបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា សីហនុសង្ឃឹមធ្វើការជួសជុលនូវការខូចខាតខ្លះ ដោយធ្វើឲ្យល្អប្រសើរឡើងទំនាក់ទំនងជាមួយចក្រភពអង់គ្លេសនិងប្រទេសអូស្ត្រាលី ។ មូលដ្ឋាននៃការប្រែប្រួលនៅក្នុងស្រុកខ្មែរ គឺវាអាស្រ័យទៅលើដំណើរការនៃសង្គ្រាមនៅស្រុកឃ្មួនខាងត្បូងឯណោះទេ ។

យៀកកុងប្រើប្រាស់ស្រុកខ្មែរ

១៦- ទោះបីគេឃើញច្បាស់ថា ពួកយៀកកុងបានប្រើប្រាស់ទឹកដីខ្មែរ ចាប់តាំងពីថ្ងៃដំបូងអើយនៃការបះបោររបស់ពួកគេនៅក្នុងស្រុកឃ្មួនខាងត្បូងក៏ដោយ, ទំហំនៃការប្រើប្រាស់និងទំនាក់ទំនងដ៏សំខាន់ក្នុងសង្គ្រាមទ័ពព្រៃ ពុំដែលច្បាស់ទាល់តែសោះ ។ បញ្ហានោះគឺថា មកពីការខំលាក់បំពួនខ្លួនតាមធម្មជាតិនៃពួកកុម្មុយនិស្ត ព្រមទាំងទីកន្លែងដែលពុំមាននរណាអាចចូលទៅដល់ ។ បន្ថែមពីលើនោះទៀត និងរាប់សិបឆ្នាំមកហើយ គ្រឿងដាស់ប្រាក់ដែលពួកគេប្រើ បើតាមសេចក្តីរាយការណ៍ គឺគ្មាននរណាដឹងប្រភពបានមកពីណាទេ ហើយតម្លៃនៃគ្រឿងដាស់ប្រាក់នោះទៀតសោត ក៏គួរឲ្យមន្ទិលសង្ស័យក្រៃលែង ។

ស្បៀង

១៧- ភស្តុតាងពិតប្រាកដ បានផ្តល់មកជាហូរហែច្រើនឆ្នាំហើយ អំពីការប្រើប្រាស់ស្រុកខ្មែរ ជាប្រភពផ្តល់ស្បៀងសំរាប់ពួកយៀកកុង ។ ការវាយតម្លៃទៅលើ

ការដឹកជញ្ជូនស្បៀងទាំងអស់នេះ ស្ទើរតែពុំអាចធ្វើទៅបាន, ក៏ប៉ុន្តែគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ណាស់ថា ចំនួនជាសរុបមានតិចតួចបំផុត បើគេប្រៀបផ្ទឹមទៅនឹងសេចក្តីត្រូវការនៃពួកទ័ពព្រៃ ហើយបើគេប្រៀបធៀបទៅនឹងអ្វីដែលពួកគេបានទទួលតាមរយៈស្រុកលាវ, តាមសមុទ្រ និងនៅក្នុងរង្វង់ស្រុកយួនខាងត្បូងតែម្តង ។ ភស្តុតាងក៏បានបង្ហាញឲ្យឃើញផងដែរថា ភាគច្រើននៃស្បៀងទទួលបានមកពីស្រុកខ្មែរ គឺសុទ្ធតែជារបស់របរដែលគេអាចទិញបាននៅតាមទីផ្សារ ជាពិសេសម្ហូបអាហារ, ថ្នាំពេទ្យ និងសំលៀកបំពាក់ ឬជារបស់របរដែលនាំចូលមកពីស្រុកខ្មែរ ការរយៈបណ្តាញជួញដូរធម្មតា និងសំខាន់បំផុតជាតិគីមីខ្លះៗសំរាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រ ។ ពួកឈ្លើយសង្គ្រាមយៀកកុង ក៏បានផ្តល់នូវចម្លើយពិស្តារផងដែរ អំពីការដឹកជញ្ជូនភស្តុភារនៅក្នុងស្រុកខ្មែរ រួមទាំងការទិញដូររបស់របរនៅតាមទីផ្សារសាធារណៈ ព្រមទាំងការប្រើប្រាស់ផ្លូវដឹកជញ្ជូន ពីស្រុកខ្មែរចូលមកស្រុកយួនខាងត្បូង ។

១៨- គេមានមូលហេតុខ្លះត្រូវជឿថា ពួកកុម្មុយនិស្តបានគិតគូររួចហើយ ថាការទទួលស្បៀងមកពីស្រុកខ្មែរមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ។ ក្នុងឱកាស«ប្រជុំការងារ»មួយនៅភ្នំពេញ, សីហនុបានចង្អុលបង្ហាញថាពួកយៀកកុងបានចូលមកជួបមេខាងសេដ្ឋកិច្ចខ្មែរគឺ សឺន-សាន ដើម្បីសុំទិញអង្ករពីខ្មែរ ។ ដោយគ្មានថ្លែងបញ្ជាក់ប្រាប់ឲ្យដឹងអំពីការសំរេចចិត្តដូចម្តេចទេ, តែសីហនុនិយាយថា ការរត់ពន្ធអង្ករចេញពីស្រុកខ្មែរទៅស្រុកយួន បានធ្វើឲ្យតម្លៃអង្ករឡើងថ្លៃយ៉ាងខ្ពស់ និងធ្វើឲ្យបាត់បង់ប្រាក់ចំណូលរដ្ឋាភិបាលយ៉ាងសំបើម ។ សីហនុទទួលស្គាល់ថា មានពួកមន្ត្រីស៊ីវិលនិងកងទ័ពខ្មែរ ប្រឡាក់ប្រឡូសនៅក្នុងអំពើជួញដូរនេះ ដោយសីហនុបានសុំឲ្យរកមធ្យោបាយសំរាប់«ទប់ស្កាត់អង្ករកុំឲ្យចេញពីស្រុក» ។ សេចក្តីរាយការណ៍បញ្ជាក់ថា ពួកយៀកកុងកំពុងធ្វើការចរចាទិញអង្ករប្រហែល៥,០០០តោន, ទោះបីកិច្ចព្រមព្រៀងគ្នានោះពុំទាន់បានសំរេចនៅឡើយយ៉ាងណាក្តី ។

១៩- ដល់ដូច្នេះទៅ គេមានសេចក្តីរាយការណ៍យ៉ាងច្រើនគួសបញ្ជាក់ថា ពួកយៀកកុងបានឆ្លៀតឱកាសយកប្រៀប លើអំពើរត់ពន្ធឆ្លងកាត់ព្រំដែនយួន-ខ្មែរនេះ ដោយការដឹកជញ្ជូនអាវុធយុទ្ធភ័ណ្ឌតាមរយៈស្រុកខ្មែរ ។ មានភស្តុតាងចេញពីការសួរចម្លើយខ្លះរាយការណ៍ថា ពួកទ័ពព្រៃមានទីកន្លែងផ្សេងៗសំរាប់លាក់អាវុធនៅក្នុងទឹកដីខ្មែរ រួចហើយក៏បានដឹកអាវុធនោះចុះឡើងនៅតាមបណ្តោយព្រំដែនផង ។ តែទោះបីយ៉ាងដូច្នេះក៏ដោយ គេមានភស្តុតាងតិចតួចណាស់ ដែលបញ្ជាក់ប្រាប់ថាខ្មែរគឺជាប្រភពឬជាបណ្តាញយ៉ាងសំខាន់ នៃការដឹកជញ្ជូនអាវុធទៅឲ្យពួកយៀកកុង

២០- សេចក្តីរាយការណ៍ជុំវិញលទ្ធភាពការដឹកជញ្ជូនអាវុធទៅឲ្យពួកយៀកកុងឆ្លងតាមស្រុកខ្មែរ គឺផ្តោតនៅត្រង់ម្តុំក្រុងព្រះសីហនុ ដែលជាកំពង់ផែសមុទ្ររបស់

ខ្មែរតែមួយគត់ ដែលអាចមានកប៉ាល់ចូលទៅដល់ផ្ទាល់ ។ ភាគច្រើននៃសេចក្ដីរាយការណ៍ទាំងអស់នេះ ហាក់ដូចជាបង្ហាញឲ្យឃើញអំពីការដឹកប្រគល់មកឲ្យ ចាប់ផ្ដើមពីចុងឆ្នាំ១៩៦៤ បន្តរហូតមកដល់ឆ្នាំនេះ នូវអាវុធយុទ្ធភ័ណ្ឌចេញពីចិនកុម្មុយនិស្តផ្តល់ដល់ខ្មែរ ។ គេពុំឃើញខាងខ្មែរនិងខាងចិនកុម្មុយនិស្ត លាក់បំពួនការដឹកជញ្ជូនអាវុធទាំងអស់នេះទេ ។ ការចូលទៅដល់កំពង់ផែនៃពួកអ្នកសង្កេតការណ៍បស្ចឹមប្រទេស ដូចជាបុគ្គលិកយោធាអូស្ត្រាលីនិងអង់គ្លេសជាដើម ក៏ពុំបានហាមឃាត់អ្វីដែរ ។ តាមពិតទៅ ដើម្បីជាការឃោសនា, សីហនុបានចង្អុលបង្ហាញអំពីការដឹកជញ្ជូន និងការរាយមុខនៃអាវុធទាំងអស់នេះផង ។ ហើយទោះបីយ៉ាងដូច្នេះក៏ដោយ គេក៏ពុំអាចតាមដាន ការចែកចាយកាំភ្លើងដៃនិងកាំភ្លើងយន្តរបស់ចិននោះបានឡើយ ។ គេនិយាយថា ឧបករណ៍ទាំងអស់នេះ ត្រូវបានយកទៅប្រើសំរាប់ទាហាននិងកងទ័ពប៉ារ៉ារបស់ខ្មែរ ។

២១- សីហនុមានការរសើបខ្លាំងណាស់ ចំពោះការចោទប្រកាន់ដែលនិយាយថា ពួកយៀកកុងកំពុងទទួលអាវុធតាមរយៈស្រុកខ្មែរ ។ មានម្ដងនោះ, គាត់ផ្ទាល់ខ្លួនបានទៅដកហូតអាវុធពីអាណិកជនជាតិចិនម្នាក់នៅក្នុងកងអាសាវស្ម័គ្រខ្មែរ ពីព្រោះមើលទៅប្រហែលមាន<ការយល់ច្រឡំ>ខ្លះៗ ។ សេចក្ដីរាយការណ៍ពត៌មានថ្មីៗអំពីការប្រើប្រាស់កំពង់ផែក្រុងព្រះសីហនុដោយពួកកុម្មុយនិស្ត បានធ្វើឲ្យសីហនុសុំ<គណៈកម្មាធិការត្រួតពិនិត្យអន្តរជាតិ> (ICC) ទៅពិនិត្យមើលដល់កំពង់ផែតែម្ដង ។ គណៈកម្មាធិការត្រួតពិនិត្យអន្តរជាតិ (ICC) បានចុះទៅឆែកមើលកំណត់ហេតុការចុះបញ្ជីទំនិញនៅកំពង់ផែក្រុងព្រះសីហនុ ហើយនិងបានធ្វើការវាយតម្លៃតាមតម្រូវការផ្ទាល់ខ្លួន សំរាប់រក្សាទុកនូវក្រុមត្រួតពិនិត្យជាប្រចាំមួយ ។

២២- ទោះបីមានការត្រួតពិនិត្យមើលសព្វគ្រប់យ៉ាងណាក៏ដោយ គណៈកម្មាធិការត្រួតពិនិត្យអន្តរជាតិ (ICC) នៅតែពុំអាចធានាថា ពួកកុម្មុយនិស្តនឹងមិនប្រើប្រាស់ស្រុកខ្មែរ ដើម្បីដឹកជញ្ជូនឧបករណ៍យោធាទៅឲ្យពួកយៀកកុងបានឡើយ ។ (លទ្ធភាពផ្លូវផ្ដល់ខ្មែរ សំរាប់គេប្រើប្រាស់ក្នុងការដឹកជញ្ជូននេះ ដោយលក្ខណៈសម្ងាត់និងបើកចំហ បានត្រូវពិនិត្យមើលនិងរាយការណ៍ក្នុងកំណត់ភ្ជាប់មកជាមួយនេះ) ។ ភស្តុតាងចំពោះហេតុការណ៍និងការពិតនោះគឺថា ពួកកុម្មុយនិស្តបានខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងខ្លាំងក្លា ដើម្បីធ្វើឲ្យកាន់តែប្រសើរនិងពង្រីកឲ្យកាន់តែធំឡើងៗ នូវបណ្ដាញជ្រៀតចូលរបស់ពួកគេនៅខាងទឹកដីលាវ ។ តែទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេក៏រំពឹងទៅលើផ្លូវផ្សេងៗដទៃទៀតផងដែរ យ៉ាងហោចណាស់នាអនាគតឆាប់ៗនេះ ។

២៣- មានកត្តាមួយចំនួនដែលត្រូវធ្វើការទប់ស្កាត់ ចំពោះការពង្រីកកាន់តែធំឡើង នៃការដឹកបញ្ជូនស្បៀងរបស់ពួកកុម្មុយនិស្តឆ្លងតាមស្រុកខ្មែរ ។ ពួកកុម្មុយ-

និស្តត្រូវតែមានការគាំទ្រពីសីហនុ ដើម្បីបើកទ្វារស្រុកខ្មែរនេះ ហើយក៏គ្មានអ្វីដែលត្រូវមន្ទិលសង្ស័យសោះឡើយ ដែលថាសីហនុត្រូវធ្វើការតបតដោយរួមសហប្រតិបត្តិយ៉ាងចេញមុខបែបនេះនោះ ។ ក្រោមកាលៈទេសៈបច្ចុប្បន្ន, វាជាការពិបាកខ្លាំងណាស់ក្នុងការប្រើប្រាស់កំពង់ផែក្រុងព្រះសីហនុ ឬក៏ផ្លូវដឹកស្បៀងផ្សេងៗសំខាន់ៗដទៃទៀត ដែលចៀសពីគេរកមើលមិនឃើញ ។ ពួកកុម្មុយនិស្តក៏មានការអល់អែកផងដែរ នៅក្នុងការរៀបចំបង្កើតផ្លូវដឹកស្បៀងដ៏សំខាន់មួយ ដែលពួកគេត្រូវរំពឹងទៅលើសីហនុ បុគ្គលម្នាក់ដែលកន្លងមក ពួកគេមិនសូវជាទុកចិត្តប៉ុន្មានឡើយ ។

ជំរក

២៤- ភស្តុតាងបង្ហាញថា ពួកយៀកកុងបានប្រើប្រាស់ទឹកដីខ្មែរធ្វើជាជំរក ក្នុងរយៈពេលវាយប្រហារជាមួយកងទ័ពរដ្ឋាភិបាលយួនខាងត្បូង បានត្រូវគេរកឃើញចាប់តាំងពីថ្ងៃដំបូងនៃការកកើតចលនាបះបោរនេះម្ល៉េះ ។ ទោះបីមានការបំផ្លើសខ្លះៗក៏ដោយ ជាភាគច្រើននោះបានរាយការណ៍ថា នៅពេលគេបាត់មិនឃើញពួកយៀកកុង គឺពួកនេះឆ្លងព្រំដែនចូលទៅក្នុងដីខ្មែរ ។ វាជាការច្បាស់ពិតប្រាកដណាស់ គឺពួកយៀងកកុងទាំងអស់នេះ នាំគ្នារត់ទៅរកទីកន្លែងសុខសប្បាយរបស់ខ្លួន ក្នុងទីកន្លែងជាច្រើនតាមបណ្តោយព្រំដែនខ្មែរ ។ សេចក្តីរាយការណ៍នានាបានបញ្ជាក់ថា ពួកទ័ពព្រៃបានសង់រូងនៅក្រោមដីជាច្រើនកន្លែង នៅជិតៗព្រំដែន ដើម្បីជាការងាយស្រួលពុំចាំបាច់ចូលជ្រៅទៅក្នុងទឹកដីខ្មែរ ។ ពេលពួកកុម្មុយនិស្តឆ្លងកាត់ ពួកនេះប្រយ័ត្នប្រយែងខ្លាំងណាស់ ដើម្បីចៀសវាងការជួបប្រទះគ្នាជាមួយពួកឆ្មាំប៉ុស្តិ៍ខ្មែរ ដែលគេបាននិយាយត្រូវរ៉ូវគ្នារួចស្រេចអស់ហើយអំពីរឿងនេះ ។

២៥- ទំហំនៃទីកន្លែងរបស់យៀកកុងនៅលើទឹកដីខ្មែរយ៉ាងដូចម្តេចនោះ គេមិនសូវច្បាស់ទេ គឺគេគ្រាន់តែដឹងថាស្ថិតនៅទីនេះឬទីនោះ តាមបណ្តោយព្រំដែនដែលមានប្រវែង៦០០ម៉ែល៍នោះប៉ុណ្ណោះ ។ ពត៍មានដ៏គួរឲ្យទុកចិត្តបានអំពីរឿងនេះ បានមកពីការសួរចម្លើយពួកអ្នកទោសយៀកកុង ។ សេចក្តីរាយការណ៍បញ្ជាក់ថា ទីកន្លែងទាំងអស់នោះច្រើនតូចៗ គេប្រើប្រាស់សំរាប់ឈប់សំរាក, ធ្វើជាឃ្លាំងផ្ទុករបស់របប និងជាកន្លែងសំរាប់ហ្វឹកហ្វឺន ។ ជាភាគច្រើននោះ គេធ្វើចំនៅពីលើព្រំដែនតែម្តង ។

២៦- ការសួរចម្លើយថ្មីៗនេះចំពោះអ្នកទោសយួនខាងជើងម្នាក់ ជាការសួរចម្លើយដ៏សំខាន់ជាងគេទាំងអស់នៃសេចក្តីរាយការណ៍នេះ ពីព្រោះផ្តោតទៅលើតំបន់ផ្នែកចុងបំផុតនៅទិសខាងជើងឆៀងខាងកើតស្រុកខ្មែរ ដែលជាកន្លែងមានការត្រួតត្រាយ៉ាងខ្សត់ខ្សោយពីរដ្ឋាភិបាលភ្នំពេញ ហើយនិងជាកន្លែងដែលពួកកុម្មុយនិស្តប្រើប្រាស់ទឹកដីទីកន្លែងនោះ ដោយគ្មានការដឹងឮអ្វីទាំងអស់ពីពួកមន្ត្រីខ្មែរ ។ ប្រ-

ភពពត៌មាននេះបានត្រូវពួកអ្នកសារពត៌មានដកស្រង់ពាក្យសំដីថា ពួកគេបានទទួលជំនួយយ៉ាង<ចំហ>ចេញមកពីស្រុកខ្មែរ នៅពេលពួកគេចូលទៅដល់ទីនោះ ។

២៧- ជនរត់ចោលជួរបានរៀបរាប់អំពីកងឯកភាពរបស់ខ្លួន, គឺកងវរសេនាធំនៅសើងឡាំ ចេញមកពីទិសខាងត្បូងស្រុកលាវ ទៅកាន់ខេត្តប្លេគូ ឆ្លងកាត់តាមផ្លូវនៅក្នុងស្រុកខ្មែរជិតបណ្តោយព្រំដែនស្រុកយួនខាងត្បូង ។ ជននេះអះអាងថា គាត់បានឈប់សំរាកស៊ីបាយ៦កន្លែងនៅក្នុងទឹកដីខ្មែរ ទោះបីសេចក្តីរាយការណ៍បញ្ជាក់ថាទីកន្លែងទាំងអស់នោះស្ថិតនៅក្នុងទឹកដីយួនខាងត្បូងក៏ដោយ ។ គាត់បានអះអាងថា គាត់បានជួបប្រទះឃើញក្រុមអ្នកស្រុកតូចៗ ដឹកអង្ករទៅកាន់កន្លែងពីរ រួចហើយគាត់និយាយថា ពួកទាហាននៃកងឯកភាពរបស់គាត់ក៏បានទាក់ទងអ្នកស្រុកនៅត្រង់ទីកន្លែងនោះ ដើម្បីសុំម្ហូបអាហារនិងបារីផង ។

២៨- ភស្តុតាងរូបថតសកម្មភាពពួកយៀកកុងនៅក្នុងស្រុកខ្មែរ អាចយកមកប្រើប្រាស់បានតែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ លើកលែងរូបថ្មីមួយបង្ហាញឲ្យឃើញសំណង់ប្រក់ស្បូវថ្មីមួយចំនួន ស្ថិតនៅចុងពោចទិសខាងជើងឆៀងខាងកើតស្រុកខ្មែរ ។ ផ្លូវលំកែកុនឡើងវិញ បានតភ្ជាប់ចេញពីទីកន្លែងនោះទៅកាន់សំណង់នៅក្នុងស្រុកលាវ ដែលបង្ហាញឲ្យជឿថា សកម្មភាពពុំមែនចេញមកពីខាងស្រុកខ្មែរទេ ។ ទីកន្លែងនោះពុំដែលមានការត្រួតត្រាពីខាងខ្មែរ និងមានជនជាតិតិចតួចប៉ុណ្ណោះរស់នៅ និងនៅក្នុងផែនទីរបស់ពួកកុម្មុយនិស្ត គេដាក់ថាជាផ្នែកមួយរបស់យួនទៅវិញ ។

២៩- រូបថតផ្សេងទៀតនៃតំបន់ព្រំដែនខ្មែរ ពិបាកធ្វើការថ្លឹងថ្លែងណាស់ ពីព្រោះគេពុំអាចបែងចែកគ្នារវាងពួកកុម្មុយនិស្ត និងសកម្មភាពត្រឹមត្រូវរបស់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ។ រូបថតសិក្សាអំពីព្រំដែនខ្មែរមួយ និយាយពីខេត្តប្លេគូទល់មុខនឹងស្រុកខ្មែរជាឧទាហរណ៍ គ្រាន់តែបញ្ជាក់ថា ផ្លូវលំឆ្លងកាត់ព្រំដែននោះ មាននរណាម្នាក់បានសាងសង់ឡើង៦ឆ្នាំមកហើយ ចាប់ពីផ្លូវលេខ១៩ឆ្ពោះទៅព្រំដែនយួនខាងត្បូង ដែលនៅត្រង់កន្លែងនោះជាតំបន់ប្រជុំដោយភូមិខ្មែរ ។ គេមានចម្លើយយ៉ាងសមរម្យអំពីរូបថតនេះ ។ គេនិយាយថាខាងភ្នំពេញមានកម្មវិធីលើកទឹកចិត្ត ឲ្យមានការតាំងទីលំនៅទីនោះ ពីព្រោះមកពីគេភ័យខ្លាចធ្លាក់ទៅក្រោមការកាន់កាប់របស់យួន ហើយនិងគេចង់ពង្រឹកការការពារឲ្យកាន់តែប្រសើរឡើង នៅតាមបណ្តោយព្រំដែនយួនទាំងមូល ជាពិសេសបានសាងសង់ផ្លូវថ្នល់ទៅកាន់ប៉ុស្តិ៍ដាច់ស្រយាលនានា ។

៣០- ជាសរុប, គេឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា ពួកកុម្មុយនិស្តបានរៀបចំជាសម្ងាត់ និងប្រហែលបណ្តោះអាសន្ន នូវទីតាំងរបស់ខ្លួនក្នុងទឹកដីខ្មែរ ។ តែទីកន្លែងទាំងអស់នេះ គឺជាផ្នែកដ៏តូចមួយប៉ុណ្ណោះនៃការខំប្រឹងប្រែងរបស់ពួកកុម្មុយនិស្តនៅក្នុងស្រុកយួនខាងត្បូង បើគេប្រៀបធៀបទៅនឹងទីកន្លែងធំៗនៅក្នុងទឹកដីយួនផ្ទាល់ ។